

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 9. prosinca 2020. [\[Multimedia\]](#)

Molitva prošnje

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo naša razmišljanja o molitvi. Kršćanska molitva je potpuno ljudska: obuhvaća hvalu i prošnju. Naime, kad je Isus učio svoje učenike moliti, činio je to molitvom Očenaš kako bismo se stavili s Bogom u odnos sinovskog povjerenja i uputili mu sve *naše prošnje*. Upućujem molitve Bogu za najviše darove: da se njegovo ime sveti među ljudima, da dođe njegovo Kraljevstvo, da se ostvaruje njegova volja za dobrom prema svijetu. U Katekizmu se podsjeća: „U prošnji postoji stupnjevanje: najprije se traži Kraljevstvo, potom ono što je potrebno da se to Kraljevstvo prihvati i da se surađuje u njegovu dolasku“ (br. 2632). Ali u Očenašu molimo također za najjednostavnije i najobičnije darove kao što su „kruh svagdanji“ što podrazumijeva također zdravlje, dom, posao, a i euharistiju, koja je nužna za život u Kristu, jednako kao i za oprostjenje grijeha – što je nešto svakodnevno, uvijek nam je potrebno oprostjenje – a zatim za mir u našim odnosima, te, na kraju, da nam bude na pomoć kad na nas navale napasti i da nas izbavi od zla.

Moliti, upućivati prošnje. To je vrlo ljudski. Poslušajmo još jednom *Katekizam*: „upravo prosidbenom molitvom izražavamo svijest o našem odnosu s Bogom: kao stvorovi, nismo svoje počelo, niti smo gospodari nevolja, a nismo ni svoj posljednji cilj; štoviše, mi kršćani znamo da se kao grešnici udaljimo od Oca. Sama prošnja već je povratak k njemu“ (br. 2629).

Ako se netko loše osjeća zato što je učinio ružne stvari – jer je grešnik – kad moli Očenaš već se približava Gospodinu. Ponekad možemo misliti da ne trebamo ništa, da smo sami sebi dovoljni i da živimo u najpotpunijoj samodostatnosti. To se događa ponekad. Ali prije ili kasnije ta se opsjena raspline. Ljudsko biće je zaziv koji ponekad postane, često zatumljen, vapaj. Duša je nalik suhoj, žednoj zemlji (usp. *Ps* 63, 2). Svi mi doživimo, u ovom ili onom času našega života, trenutke sjete, melankolije, samoće. Biblija se ne srami pokazati ljudsko stanje označeno bolešću, nepravdama, izdajom prijatelja ili prijetnjom neprijatelja. Ponekad se čini da se sve ruši, da je dosadašnji život bio uzaludan. U tim, naizgled bezizlaznim situacijama, ima jedan jedini izlaz, a to

je vapaj, molitva: „Gospodine, pomози mi!“. Molitva i u najdubljoj tami otvara prostore kroz koje se probijaju zrake svjetla.

Mi, ljudska bića, zajedno sa svim stvorovima, vapimo za pomoć. Nismo jedini koji „molimo“ u ovom beskrajnom svemiru: svaki djelić stvorenoga svijeta u sebi nosi utisnutu želju za Bogom. Sveti Pavao to je ovako izrazio: „Jer znamo: sve stvorenje zajedno uzdiše i muči se u porođajnim bolima sve do sada. Ali ne samo ono! I mi koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo“ (*Rim 8, 22-24*). Grudima nam se razliježu svakovrsni jecaji stvorenja: drveća, stijena, životinja... Sve čezne za ispunjenjem. Tertulijan je napisao: „Moli svaki stvor, mole se i prigibaju koljena životinje i zvijeri. Kad izađu iz staja ili brloga dignu glavu prema nebu i ne ostanu zatvorenih usta, nego se glasaju prema svojim navikama. Pa i ptice čim uzlete vinu se prema nebu i rašire svoja krila kao da su ruke u obliku križa, cvrkućući nešto što zvuči kao molitva“ (*De Oratione, XXIX*). To je pjesnički izraz koji služi kao tumačenje onoga što je rekao sv. Pavao kad kaže da „sve stvorenje zajedno uzdiše i molí“, ali jedino mi, ljudi, svjesno molimo znajući da se obraćamo Ocu, da ulazimo u dijalog s Ocem.

Ne smijemo se, dakle, sablazniti ako osjećamo potrebu moliti, ne trebamo se stidjeti. Moliti poglavito kad smo u potrebi. Isus, kad govori o nekom nepoštenom čovjeku koji treba podnijeti račun svome gospodaru, kaže ovo: „Pitati, sramim se“. I mnogi od nas imaju taj osjećaj: sramimo se pitati, tražiti pomoć, pitati nekoga da nam pomogne, da nam nešto učini radi ovoga ili onoga, a sramimo se također tražiti nešto od Boga. No, ne smijemo se sramiti moliti i reći: „Gospodine, treba mi ovo“, „Gospodine, u nevolji sam“, „Pomozi mi“. To je vapaj iz srca Bogu koji je Otac. I to bismo trebali naučiti činiti i onda kad smo sretni; zahvaljivati Bogu za sve što nam je dano i ne uzimati ništa zdravo za gotovo ili kao da nam je moralo biti dano: sve je milost. Gospodin nam uvijek daje i sve je milost, baš sve. Božja milost. No, ne zatomljimo prošnju koja se u nama spontano javlja. Molitva prošnje ide ruku pod ruku s prihvaćanjem naših ograničenja i naše kreaturalnosti. Možda se u Boga čak može i ne vjerovati, ali teško je ne vjerovati u molitvu: ona jednostavno postoji. Ona se u nama javlja kao vapaj i svi moramo biti svjesni unutarnjega glasa koji možda može dugo šutjeti, ali jednog se dana probudi i prolomi iz naših grudi.

Braćo i sestre, znamo da će Bog odgovoriti. U Knjizi Psalama nema toga molitelja koji bi podigao svoj vapaj i ostao neuslišan. Bog uvijek odgovori: danas, sutra, ali uvijek odgovara, na ovaj ili onaj način. Uvijek odgovori. U Bibliji se to ponavlja nebrojeno puta: Bog sluša vapaj onoga koji ga zaziva. I prošnje koje ne znamo pravo izreći, i prošnje zapretene duboko u našoj duši, koje se stidimo iznijeti, Otac sluša i želi nam dati Duha Svetoga, koji oživljava svaku molitvu i sve preobražava. Treba biti strpljiv, izdržati iščekivanje. Sada smo u vremenu došašća, vremenu iščekivanja Božića. Mi iščekujemo. To se dobro vidi. Ali i sav je naš život *u znaku iščekivanja*. U molitvi uvijek iščekujemo jer znamo da će Gospodin uvijek odgovoriti. Čak i sama smrt drhti kad kršćanin moli, zato što zna da svaki molitelj ima saveznika jačeg od nje, a to je Uskrsli Gospodin. Smrt je već poražena u Kristu i doći će dan kad će sve biti dovršeno te se ona više neće rugati našem životu i našoj sreći.

Naučimo biti u iščekivanju Gospodina. Gospodin nas dolazi pohoditi i to ne samo na ove velike blagdane – Božić i Uskrs. Gospodin nas pohodi svakog dana u nutrini našeg srca, ako ga iščekujemo. Često ne primjećujemo da je Gospodin blizu, da kuca na naša vrata i puštamo ga da prođe. „Bojim se Boga kad prolazi, bojim se da će proći, a da ja to neću primijetiti“, govorio je sveti Augustin. A Gospodin prolazi, Gospodin dolazi, Gospodin kuca. Ali ako su ti uši ispunjene drugim zvukovima nećeš čuti Gospodinov poziv.

Braćo i sestre, trebamo biti u iščekivanju: to je molitva!

Nakon pozdrava na različitim jezicima

Jučer je objavljena apostolska pobudnica posvećena svetome Josipu koji je prije 150 godina proglašen zaštitnikom sveopće Crkve. Naslovio sam je „*Očinskim srcem*“. Bog je njemu povjerio najdragocjenija blaga – Isusa i Mariju – a on je posvema odgovorio s vjerom, s hrabrošću, s nježnošću, „*očinskim srcem*“. Zazovimo njegov zagovor nad Crkvom u ovom našem vremenu i naučimo od njega uvijek vršiti, s poniznošću, Božju volju.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Neka nas ovo vrijeme došašća, dok se bližimo proslavi Rođenja Gospodinova, oraspoloži da otvorimo duh svjetlu Betlehenskog otajstva. To je vrijeme iščekivanja. Neka iščekivanje Spasitelja potakne svakog od vas da sve odlučnije i velikodušnije odgovorite na zahtjeve kršćanskog poziva.
